

ansaa dette for den naturlige Vej frem til Rentelettelser, og ved at følge den vilde »den foreliggende kunstige Opstilling« og den foreslaaede »overordentlig voldsomme Beskatningsplan« blive overflødige. Partiets principielle Opfattelse af den hele Plan faldt sammen med dets Bedømmelse af de Principper, der laa til Grund for Oktoberforliget af 1931. Efter nogle kritiske Bemærkninger om en Række Enkeltheder — Taleren ansaa saaledes §§ 6 og 7 for videre gaaende end fornødent og mente, at Bestemmelsen i § 8, sidste Stykke, ved at skabe Usikkerhed med Hensyn til Udtrækningschancerne vilde paavirke Kurserne paa skadelig Maade — udtalte Krag sluttelig Ønsket om Gennemførelsen af en betydende Rentelettelse og Haabet om, at en Udvalgsbehandling kunde føre til en Udformning, som kunde vinde almindelig Tilslutning. — Paa de Konservatives Vegne talte først *Christmas Møller*, som beklagede, at Regeringen ikke i første Række havde søgt gennemført de Lovforslag, tilsigtende en Prisforhøjelse paa Landbrugets Produkter, hvorom de fire Partier havde været enige i Landbokommissionen, og med hvis Gennemførelse det hastede. Derefter omtalte *Hasle* det foreliggende Forslag, i hvis 1. Afsnit han saa Udtryk for en Understøttelsespolitik, som de Konservative af principielle Grunde maatte tage Afstand fra, som ikke var økonomisk mulig, og som ikke betød nogen virkelig Hjælp, hvortil kom, at den var i høj Grad klassepræget. Den foreslaaede Konverteringsplan troede han ikke vilde kunne gennemføres — flere af Bestemmelserne vilde formentlig ved at bidrage til en Sænkning af Obligationskurserne modvirke Hensigten —, og de Konservative maatte desuden tage Afstand fra Forslaget, fordi det indeholdt Bestemmelser om Tvangskonvertering og Bestemmelser, som var »stridende imod almindelig gældende Retsopfattelse«. Derimod var Partiet rede til i det kommende Udvalg at deltage i en »upartisk, fordomsfri Behandling af Rente- og Konverteringsspørgsmaalet«. — De Radikales Ordfører (*Niels Frederiksen*) udtalte, at hans Parti helst havde set, at det havde været muligt »at sænke Renten for Kreditforeningslaan direkte ved Kilden«, men da man derved kom til at berøre retslige Forhold, som Regeringen havde været nødt til at tage Hensyn til, havde man

---

holdene havde udviklet sig, var Mulighed for at konvertere Hovedparten af Landbrugets Obligationer. Senere tilføjede Ministeren: »Herefter er Forholdet da, at for 1 400 Mill. Kr. af de 2 Milliarder, Landbrugsgælden i Kreditforeningerne andrager, vil man ikke have Mulighed for at naa til frivillig Konvertering, i hvert Tilfælde ikke uden Indsættelse af saadanne Midler fra Statens Side, at neppe nogen her i Salen vil tage Ansvaret derfor.«